

Den za dnem, léto za létem, a nakonec smrt. Někdy stojí dlouho při dveřích, až pojednou vkročí náhle, znenadání. Někdy však se ohlašuje, nežli života ukrátí. Taková bývala víra a jest, že se ukazují znamení nastávající smrti, že slýchat podivné zvuky, jež věští blížící se poslední chvíle.

Hlas sejčka, tajemné zaklepání nebo zvuk, jak by někdo prutem švihl po dveřích, po okně, nebo jiné oznamují blízké skonání. To jsou znamení obecná. Některým však rodům prý zvláštní znamení hlásila, že někdo z nich odejde cestou všech lidí.

Tak měl-li kdo ze zemanů Strojetických zemřít, uviděl bílého vrabce, kdo z Příchovských, ten uslyšel pojednou troubení lovci trouby, lání psů a řehot koní. Když na hradě Rabí veliká černá skříň počala se náhle, zničehonic otrásat, když temný hluk z ní vycházel, tu jistě pak záhy smrtí sešel někdo z Dlouhovesských, Častolarů nebo Chanovských. Černínové před smrtí slýchali podivný zvuk, jako by někdo písek nebo štěrk sypal, Lobkovicové hlas zvonků, a když někdo z Kolovratů měl zhasnout, potil se v Ročovském kostele náhrobní kámen, pod nímž odpočíval jejich předek, někdy za Karla IV. na slovo vzatý.

Některým rodům se zjevovala bílá paní.

...

Kdykoliv se ukázala, mohli se v těch místech nadít nějaké události, veselé nebo smutné. Buď se někdo narodil, nebo zemřel, nebo o svatby slaveny v tom rodě. A vždycky se zjevila v bělostném obleku, paní vážná, urostlé postavy, majíc hlavu rouškou zavítu jako vdova. Jen když něco žalostného nastávalo, mívala prý na rukou černé rukavičky.

Zjevovala se v různou dobu: někdy v pravé poledne, nejčastěji v noci.

...

A tu zněl její hlas jako ševel, jako tichého větru vání.